

áldozatokat hozni. Nagyban és egészben pedig a korosztályok szétszakítása mit sem változtat az értékesítési viszonyokon; mert a kinek nem kell fa, az nem veszi közléről sem, a kinek pedig szükséges, az elmegy érte tovább is.

Ezekből következteti Borggreve, hogy a korosztályok szétszakítása, s ezzel a legalkalmasabb természetes vágathási kortól és gyakran a jelenleg leghelyesebb vágássorrendtől való erőszakos eltérés semmi előnnyel nem bír, sőt nevezetes hátránnyal jár; mert ily berendezés mellett le kell mondanunk a lehető legnagyobb faterméstről, és az állabokat ki kell tennünk mindazon káros következményeknek, melyek abból erednek, hogy a több helyen megszakított erdőben a romboló szeleknek s a levegő és nap káros hatásának fölötté sok út nyittatik.

Borggreve ezen, nyilván csak személyes ellenszenvből származó kifakadásai, úgy hiszem, nem szorulnak külön czáfolgatásra; mert a kinek fogalma van az újabb erdőrendezéseknél érvényesített elvekről, az a jelen rövid kivonatból is kiveheti Borggreve érveléseinek roppant gyenge alapját.

Belházy Emil.

Egyesületi élet Németországban.

Érdekes tudni, hogy Németországban már 1820-ban volt egy erdészeti egyesület, mely 1840-ig magában állott. Ekkor két újabb keletkezett, 1850-ig pedig számuk hatra szaporodott. 1860-ban már hét, 1870-ben tiz, jelenleg pedig összesen huszonöt egyesülete van a német erdészeknek.

Mindenesetre tekintélyes szám. Az ember azt hinné, sok is a jóból. Német kollegáink azonban nem így gondolkoznak, vagy legalább is azt hiszik, hogy e sok provinciális egyesület nem képes minden irányban kellő nyomatékkal képviselni

Németország erdészeti érdekeit. Ezért a „Versammlung deutscher Forstmänner“ nevű szövetkezetet, mely eddig semmiféle belső szervezettel nem bírt, „német birodalmi erdészeti egyesületté“ szándékoznak átalakítani. Azon panaszkoznak, hogy e szövetkezet tanácskozásai eddig inkább csak doctrinär jellegűek voltak. Beszéltek sokat a nélkül, hogy gyakorlati értékű határozatokat hoztak volna s a nélkül, hogy elhatározásaiknak az illetékes körök előtt súlyt tudtak volna szerezni. Szorgalmasan látogatták az évi gyűléseket, de a kérdések előkészítetlenül kerültek színre, s az az egy két ember, ki a dologgal alaposabban foglalkozott, nem volt képes irányt adni a tanácskozásnak. A vélemények szerfelett szétágazók voltak s ezért a határozatokat sem vette senki figyelembe.

E baj megszüntetésére Dankelmann, ki a német erdészek szövetkezetének Hannoverben tartott múlt évi gyűlésén e kérdést fejtegette, azt hozta javaslatba, hogy a szövetkezet „birodalmi erdészeti egyesület“ czimén állandó tagokkal bíró szervezett testületté alakuljon át, mely minden 3 évben elnökséget és 20—30 tagból álló választmányt választ, tagjait pedig rendszer évi díj fizetésére kötelezi. Javaslatára szerint a választmánynak $\frac{2}{3}$ -át a tartományi egyesületek, $\frac{1}{3}$ -át pedig maga a birodalmi egyesület választhatná azon czélból, hogy ily módon a közös működés és összhang a birodalmi és a tartományi egyesületek között biztosítottassék.

E javaslatot ugyan nem fogadta el a szövetkezet, talán azért, mert a Dankelmann személyében és előadásában a porosz centralizáló hajlam kissé követelően lépett fel ez uttal is a dél-németek önállósági irányával szemben, — de azért egészen meglepő módon mindnyájan beleegyeztek abba, hogy az alakítandó egyesület szervezési munkálatainak elkészítésére egy 9 tagú bizottság küldessék ki, mely megállapodásait a jövő évi gyűlés elé terjessze.

E határozatból következtetve, majdnem kétségtelen, hogy a német birodalmi erdészeti egyesület előbb-utóbb megalakul és pedig körülbelül olyan szervezettel, mint a mi Országos Erdészeti-Egyesületünk. A különbség a kettő között csak az lesz, hogy nálunk nincsenek vidéki egyletek, míg ott továbbra is megmaradnak. De erre, épen a német mozgalmakból következtetve, nincs is oly nagy szükség, mint eddig talán némelyek gondolták. A vidéki szűkebb köröket érdeklő kérdések alkalmi tanácskozások útján s a központi egyesület vándorgyűlései alkalmával, vagy pedig az irodalom terén külön helyi egyesületek nélkül is eléggé megvitathatók. Az erdészet általános érdekeinek képviseleténél pedig csak baj, ha sokfelé tanácskoznak, mert mint épen a németek panaszkodnak, a határozatok eltérők, s rendszeren igen jó alkalmat szolgáltatnak arra, hogy az illetékes körök figyelmen kívül hagyják esetleg a szak legjogosabb követeléseit is.

H. S.

Növénytenyésztési kísérlet villamos fény segítségével.

A párisi villamossági tárlaton a többi között egy, Siemens villamossági kertészetéből származó növény - mintagyűjtemény van kiállítva, melyről a „B. B. C.“ és a „P. Lloyd“ nyomán a következőket közöljük:

Siemens asztalán az év bármely szakában a legfinomabb gyümölcs és zöldség zsöngé csemegéit találhatni, mely körülményt nevezett angol tudós kerti házában alkalmazott 5.000 gyertyaláng erős villamossági lámpájának köszöni, s melynek lángját a nap leáldoztával megindítja s működni hagyja míg ismét reggel a nap a hegyek mögül kibontakozott. Ily módon a növények 6—7 havi időközben megszakadás nélkül éjjen át e villamos fénynek, nappal pedig a nap világá-